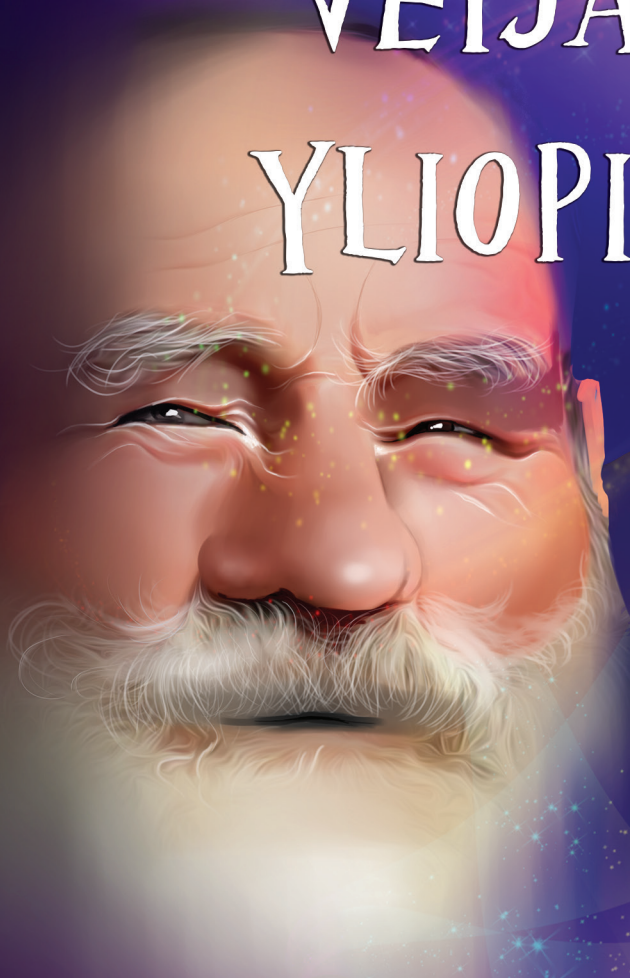

VEIJARI- YLIOPISTO

UNTO SINKKONEN

**VEIJARIYLIOPISTON KOURISSA JA POLITIIKAN
MYRSKYISSÄ**

**Tämä kirjanen on protesti sellaista yliopistopolitiikkaa
kohtaan, jossa vahvempi armottomasti jyrää heikomman, vaikka se
olisi ristiriidassa valtakunnan kokonaisedun kanssa.**

Lue ja ihmettele! Äläkä unohda hymyä!

**VEIJARIYLIOPISTON KOURISSA JA POLITIIKAN
MYRSKYISSÄ**

Jeremias Änkeröisen unikuvien perusteella muistiin merkinnyt

Unto Sinkkonen

©2017 Unto Sinkkonen

Kustantaja: BoD - Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

Taitto: Innogalore Oy

ISBN: 978-952-339-076-8

SISÄLLYSLUETTELO

Johdatusta	7
Minä, Jeremias Änkeröinen	7
Kielineuvolan synty	8
<i>Kotimaani ompi...</i>	8
<i>Myyntioppia kielillä</i>	9
Muutoksen tuulet	10
Miten Kielineuvola houkuteltiin	
Joenumutkan yliopistoon	11
Kielineuvolan tuho	12
<i>Hyökkäysketju liikkeellä</i>	12
<i>Yllätyskokous</i>	14
<i>Kuohuntaa ja jälkipeliä</i>	17
Joenumutkan yliopiston synty	19
Joenumutkan yliopiston esittelyä	21
<i>Yliopiston silmäterä</i>	21
<i>Huippututkimusta</i>	22
Huima suunnitteluretki	24
<i>Alkusoinnut</i>	24
<i>Kotoutustoimintaa</i>	25
<i>Ja eikun töihin!</i>	27
<i>Tulosten tarkastelua</i>	29
<i>Pelastava idea</i>	31
Joenumutka ja Kalavesi: Hynttyyt yhteen!	33

Asioille taustaa	36
<i>Vaalivoiton strategiaa</i>	<i>36</i>
<i>Hallituksen alkuvaikeuksia</i>	<i>37</i>
<i>Pontevia uudistuksia: Yliopistolaki</i>	<i>38</i>
<i>Uudistukset jatkuvat: Kuntauudistus ja Sote</i>	<i>40</i>
 Suurmielenosoitus OKL:n puolesta	 42
<i>Taloudellinen katastrofi</i>	<i>43</i>
<i>Opiskelijoiden mielteitä</i>	<i>44</i>
<i>Outoa henkilöstöpolitiikkaa</i>	<i>46</i>
<i>Hienot puitteet mielenosoitukselle</i>	<i>46</i>
<i>Päättäjien hiillostusta</i>	<i>47</i>
<i>Laihat tulokset</i>	<i>49</i>
 Kärpäsenä katossa hallitussalongeissa ja vähän muuallakin	 50
 Esivallan asiantuntemus ja toiminta kyseenalaista?.....	 52
<i>Vähän luennoista ja hiukan yliopistolaista</i>	<i>52</i>
<i>70 kiloa makkaraa ja saman verran maisteria/tohtoria</i>	<i>54</i>
<i>Hukkainvestointeja ja puuttuvia makuelämyksiä</i>	<i>55</i>
 Kompa-(kompensaatio)työryhmän taistelua ja taiteilua	 58
<i>Alkutunnustelua ja varjonyrkkeilyä</i>	<i>58</i>
<i>Parkkipirkoistako pelastus?</i>	<i>60</i>
<i>Loppujorinoita</i>	<i>62</i>
 Päätökseksi	 64

VEIJARIYLIOPISTON KOURISSA JA POLITIIKAN MYRSKYISSÄ

Johdatusta

Tämä kertomus perustuu minulle öisin unissa ilmestyneen Jeremias Änkeröisen raportteihin hänen uskomattomista kokemuksistaan yliopisto- ja muussakin politiikassa ja havainnoistaan valtakunnan talouden hoidosta tai paremminkin hoitamattomuudesta. *Painajaisunia* ne monelta osalta olivat, vaikka mielikuvitukselliset tapahtumat saivatkin minut usein suorastaan naureskelemaan. Onneksi hänen kertomansa temput ja juonittelut eivät sentään *todellisuudessa* ole mahdollisia. Vai ovatkohan? Sanotaanhan, että todellisuus on tarua ihmeellisempää...

Minä, Jeremias Änkeröinen

Nimeni on Jeremias Änkeröinen, tuttavien kesken Jere vaan, ja satunnaisten, korkin päälle astuneiden ohikulkijoiden mielestä ”Parta-Jere”. Mikäs siinä, lasten ja humalaisten suustahan totuuden kuulee. Olen syntynyt *savusaunassa* Riemumantsin saloilla, jossa meitä Änkeröisiä sikisi sotien jälkeen tiuhaan tahtiin. Alle kymmenen lasta oli pienperhe, meillä sentään kunnioitettavat kaksitoista. Niinpä yhteen aikaan meidän pesue, serkuilla vahvistettuna, muodosti lähes puolet kansakoulumme muonavahvuudesta. Helppoa elämä ei pienviljelijäperheessä ollut. Lähes uskomattomalta tuntuu, että sieltä metsän keskeltä pääsin oppikouluun. Ja koska koulunkäynti aina kotiolot voitti, niin opintie sujui sen verran luonnikkaasti, että yliopistojen ovet aukenivat niin kotimaassa kuin ulkomaillakin. Kielet olivat aina kiinnostaneet, ja niinpä yliopistollisen loppututkimmon ja näyteluennon jälkeen päädyin *vakinaiseen* opettajan virkaan Uusilinnan Kielineuvolaan.

Kielineuvolan synty

Kotimaani ompi...

Minä, Jeremias, synnyin siis Tuomenmaa-nimiseen valtioon. Polvi-housuisena pulipäänä tuntui siltä, että se oli ankea kohtalo, mutta vuosien vierieessä maa vaurastui niin, että nykyään on tavaksi tullut sanoa: on *lottovoitto* syntyä Tuomenmaahan. Mutta miten mahtaa lastemme ja lastenlastemme lottoaminen sujua... Nimen alkuperästä eli etymologiasta on käyty kiivastakin keskustelua. Selvältä tuntuisi kuitenkin, että ensiksi mieleen johtuva selitys on ihan pätevä: Ympäri valtakuntaa kasvaa paljon tuomipuita, joiden valkoiset kukinnot levittävät ihanaa tuoksuaan keväisin. Puiden kunniaksi on sävelletty monta *romanttista* laulua ja niiden alla solmittu monituisia liittoja, joten maan asukkaille nimitys Tuomenmaa on monellakin tapaa ymmärrettävä ja läheinen. Muinaiskielten tutkijat kyllä väittävät, että nimi on kokenut aikojen kuluessa lukuisia äänteensiirroksia, dissi- ja assimilaatioita ja vasta maallikkojen suussa vääntynyt nykyiseen muotoonsa. Väitöskirjoja aiheesta syntyy edelleen tasaisin väliajoin, joten nimessä piilee varmaan jotain taikaa.

Maassa asuu ahkera ja työtä *kaihtamaton* kansa. Niinpä maanviljelyn rinnalle alkoi kehittyä monenlaista teollisuutta, myös ulkomaankauppaan panostavaa. Ennen pitkää havaittiin kasvava tarve henkilöistä, jotka pystyisivät edistämään vientiä ulkomaille – sanalla sanoen *kielitaitoista* väkeä. Aikaisemmin yliopistojen kieltenopiskelijat olivat joutuneet pänttäämään päähänsä muinaisaikojen kielimuotoja, koska sen sanottiin avartavan perspektiiviä ja koska niin oli tehty aina ennenkin. Siltä pohjalta pääsi kyllä oppikouluun opettajaksi, vaikka ei niistä lintuniittyjen valttareista eikä lutherien alkukielisistä teeseistä paljon iloa käytännön opetuksessa ollut. Nykykielioppia koulukkaiden päähän piti *jyystää*, ja sillä siisti.

Myyntioppia kielillä

Kielioppitermit eivät kuitenkaan riittäneet, kun piti yrittää myydä sahatavaraa, paperia tai vaikkapa metalliteollisuuden tuotteita kansainvälisille markkinoille. Piti löytää kieliammattilaisia, jotka *hallitsivat* kulloisenkin alan sanaston ja myös osasivat käyttää sitä suullisesti ja kirjallisesti. Oli perustettava sellaisia opinahjoja, jotka tekivät tämän mahdolliseksi. Näin syntyivät Kielineuvolat.

Sijoituspaikkakunnista syntyi tietenkin kova kilpailu. *Onnellinen* se kaupunki, joka sai tuollaisen modernin oppilaitoksen! Kielten oppimiseen sovellettiin aivan uusia linjauksia, ja painotus oli nimenomaan nykykielessä ja teollisuuden ja elinkeinoelämän tarpeissa. Vaikka viikingit olivat kovia ”kauppamiehiä”, niin ei enää heidän kielellään – eikä muuten varsin krouveilla menetelmilläkään – voitu asioida nykymarkkinoilla. Opiskelijoistakin oli ihanaa panostaa kaikki tarmonsä elävään kielitaitoon ja valmistumisen jälkeen päästä hyödyntämään sitä työelämässä.

Onni oli *potkaissut* Uusilinnaa – se oli kovan väännön jälkeen saanut Kielineuvolan. Tämä laitos oli opettajan unelmatyöpaikka, ja sinne minä, Jeremias Änkeröinen, pääsin mukavien työtoverien – eli akateemisella kielellä *kollegoiden* – kanssa ahkeroimaan. Koska opinala oli uusi, niin työtä riitti uskomattomat määrät: Ei ollut valmiita oppikirjoja eikä äänitemateriaalia, vaan kaikki piti kehittää työkavereiden kanssa yhteistyössä itse. Mutta opiskelijat olivat niin mukavia ja työintoisia, että heidän vuoksensa kyllä haluttiin tehdä kaikki mahdollinen. Kerroin rehellisesti olevani aivan uusien *haasteiden* edessä, mutta sain parhaan mahdollisen rohkaisun: Kyllä me yhdessä selvittääm!

Ja niin selvittiinkin. Työilmapiiri oli pitkälti laitoksemme hyvän johtajan vaikutuksesta luottamuksellinen ja suorastaan inspiroiva. Sitä ihaili moni uutena opettajana tai sijaisena aloittava kollega. He eivät olleet missään tavanneet sellaista *yhteishenkeä*. Yksi selittävä tekijä oli varmaan oppilaitoksessa vallinnut tasa-arvo: Kaikki olivat

samanlaisessa opettajan virassa, joten yliopistoille tyypillinen arvohierarkia ja siten myös kyynärpäätaktiikka oli tuntematon käsite. Työtä tehtiin hartiavoimin (jos nyt henkisestä työstä näin voi sanoa) ja *pioneerihengessä*. Oltiinhan luomassa jotakin uutta. Loppukokeissa sitten opiskelijat osoittivat taitonsa ja siirtyivät työelämään. Valmistumisprosentti lähenteli sataa; jos joku koe ei heti mennyt läpi, niin sen sai uusia.

Muutoksen tuulet

Tätä onnea kesti monta vuotta. Mutta sitten alkoivat akateemisessa maailmassa puhalttaa muutosten tuulet. Todettiin että Kielineuvoloista kyllä valmistui pätevää väkeä, mutta että heidän tutkintonsa oli niin sanotusti umpiperä – siitä ei voinut halutessaan jatkaa korkeampiin tutkintoihin, eikä se siten sopinut *akateemiseen* järjestelmään. Meiltähän puuttui arvohierarkiakin, jossa toinen on ylempänä toista. Olimme ilmeisesti kouluttaneet virheellisellä tavalla, vaikka työelämä oli tyytyväinen; väärin sammutettu?

Mikä neuvoksi? Korkeammalta taholta eli ministeriöstä annettiin ymmärtää, että Kielineuvoloiden piti järjestäytyä osaksi normaalia akateemista maailmaa (eli sanottaisiinko hienosti: estabishmenttiä). Valittavana oli lähinnä kaksi tietä: uusi ammattikorkeakoulujärjestelmä tai perinteinen yliopistolaitos. Varsinkin yliopistoihin liittyttäessä koulutuksen rakenne ja opetusohjelmat menisivät uusiksi: niihin tulisi painokkaasti mukaan *tieteellinen* elementti ja hajamieliset professorit, käytännönläheisyyttä toivottavasti kuitenkin unohtamatta.

Henkilökunnan keskuudessa alkoi vilkas pohdinta. Ammattikorkeakouluajatuksella oli omat kannattajansa (sehän korosti käytännönläheistä, soveltavaa koulutusta, joka oli juuri Kielineuvoloiden profiili), mutta se linja ei johtaisi *korkeampiin* tutkintoihin, lisensiaatiksi ja tohtoriksi. Näin ollen yliopistoon liittymisajatukset voittivat. Minä, Jeremias, muistelin vähän pahaenteisesti

Veijariyliopisto-kirjanen on huumorin sävyttämä protesti sille, että yliopistot armotta nielaisevat filiaalinsa vähääkään välittämättä siitä, mitä vakavia seurauksia sillä on kyseisten paikkakuntien ja koko valtakunnan taloudelle. Kertojana toimii mielikuvitushenkilö Jeremias Änkeröinen, jonka ”kokemuksiin” ja kuvitelmiin tarina perustuu. Hän pohdiskelee vakavia asioita veitikka silmäkulmassa. Kritiikin kohteena ovat yksisilmäisesti toimiva yliopistojen johto, aluepoliittisen ryöstön sallivat lait ja myös lainsäätäjät sekä ministerit, joiden asiantuntemus asetetaan monilta osin kyseenalaiseksi.

Unto Sinkkonen on eläkkeellä oleva yliopistonlehtori (syntynyt v. 1944). Hän on valmistunut Jyväskylän yliopistosta pääaineenaan germaaninen filologia. Työuransa alkuvaiheissa hän toimi assistenttina Jyväskylän yliopistossa, sittemmin lehtorina Savonlinnan kieli-instituutissa (myöhemmin: Kääntäjäkoulustuslaitoksessa, Kansainvälisen viestinnän laitoksessa) vaikuttaen myös laitoksen pitkäaikaisena luottamusmiehenä. Sinkkonen on suomentanut eri alojen tietokirjoja ja ottanut lehtikirjoituksissaan kantaa ajan-kohtaisiin asioihin. Harrastuksista mainittakoon tennis ja mieskuorolaulu sekä elinikäinen kunniapuheenjohtajuus IPK:ssa (Ikuisten Poikamiesten Kerhossa).

